

KAJÁNEK JE VENKU!

Pondělí, 07 března 2016

Jsem venku, je tma, je nechutná. Ráno, je úplně prázdná ulice. Přede mnou, kousek od vchodu, je halda ulámaných a ušlapaných březových větví, tak, jak je tam naházeli pánové s motorovou pilou. Už jsou haldy sněhu pryč, semo tamo je pozůstalá hromádka - sněhu, aby nebyla mýlka - která připomíná tu předchozí bílou nádheru. Ano, nikde nikdo, ani jeden opusť. Živáček.

Najednou jsem ho viděla. Byl snad dva tři metry ode mne, díval se na mne stejně, upřeně, jako já na něj. Ani jsem nepohnula. Vtom se kolem mne přehnal něco bílého s černými fleky a oba dva mi zmizeli z obzoru. Následovala honička, jakou jsem je nikdy neviděla: to mé chlupaté dítě se mi proměnilo ořechem v dravého vrahouna, odhodlaného si ulovit snídani. Měla jsem strach, z obou stran toho prostoru, plného křovin a stromů, jsou silnice - i když nejsou nijak extra frekventované, náhoda je mrcha. Útek a pronásledování trvalo krátce, maximálně dvě minuty se tam honili, ale připadalo mi to jak minut dvacet. Míhali se kolem mne, zajíc byl téměř chycen, ale nakonec se ubrávil svého pronásledovatele odkopkl zadními běhacími. Zmizel, nejspíše do své nory. Je totiž můj místní... Uvědomila jsem si, že je pravda, když se říká, že během prvního roku psi dosahují lidského věku kolem dvaceti, třiceti. Můj má v sobě dost možná i nějaké ty geny loveckého psa. Pohled jeho očí byl jasný: "Co se nepodařilo dnes, zkusím příště, a to by bylo..." Nakonec se mi ho podařilo odchytit a vydali jsme se spolu domů, na snídani. Kajíne blahem bez sebe. Sblajznul miskou granulí a oddal se snění... daniela